

A HIT KIMOZDÍTJA A FÉLELMET!

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2022. 03. 20.

Ma szeretném folytatni a tanítást, amit a múlt héten elkezdtem. Az emberektől való félelem hatásait elemeztük, ma ezt a témát folytatom úgy, hogy egy kicsit más irányba is megyünk a félelemmel kapcsolatban, és a félelem ellenszerét is elkezdjük most már keresni, és válaszokat fogunk kapni az Igéből. A cím gyakorlatilag már el is mondja a lényegét. A mai üzenet központi kinyilatkoztatása az, hogy a hit kizárja, kiszorítja a félelmet. Bármilyen félelem, rettegés, szorongás van jelen az életedben, próbál téged a hitedből kiüresíteni, tudd meg, hogy ez a világ egy ilyen világ, hogy erre akár minden nap számíthatsz. Ugye, mindenki tudja, aki idejár közénk évek óta, elhangzott már nem többször, hogy Istentől az ember felé leggyakrabban elhangzó felszólítás a Bibliában az: Ne félj! Vagy: Ne aggódj! Vajon miért lehet ez? Miért mondja Isten, hogy ne félj, hogy ne aggódj? Vajon miért akarja Isten azt, hogy ne féljünk, hogy ne aggódjunk? Gondolkoztál-e már ezen?

Nagyon egyszerű válasz van rá, nem bonyolult, a félelemnek a rád irányuló, illetve az életedet befolyásoló hatásai miatt. A félelem sohasem visz előre. A félelem sohasem a megoldást hozza elő. A félelem az soha nem arról szól, hogy Isten felé a bizodalmaid erősebb lesz, hanem mindig az az eredménye, hogy attól a teljességtől, ami a Krisztusban van, attól az úttól, ami az Ő keskeny útja, próbál minket minél távolabb és messzebbre tolni. Istennek van egy tökéletesen elrendelt szándéka, terve, akarata minden emberrel kapcsolatban. Az a helyzet, hogy nemcsak Isten akaratáról szól a Biblia, és nem csak Isten akaratával kapcsolatban van sok kinyilatkoztatás a Bibliában, hanem a sátán akaratával kapcsolatban is. Sokan nem is tudják, hogy az ember itt a földön egy háborúba lett beleteremtve szinte. Az a háború, ami az Isten és az ördög között volt – nem is háború, inkább harc, vagy valamiféle ellentét, mert a mennyben, amikor a sátán fellázadt, és Isten egy villámcsapás gyorsaságával rúgta őt onnan ki, de itt a földön mi ott vagyunk a frontvonalban, ahol a sátán gyűlöli Istent. Isten ellene van a sátánnak, és mi ott állunk középen.

Istentől jön a bátorítás és jön az Ő szava, ami hitet gerjeszt bennünk, hogy nekünk nincs mitől félnünk. Istentől jön a kinyilatkoztatás, a kijelentés, az Ő Szellemének a mozdulása, hogy ne félj és ne rettegj, mert én vagyok a te Istened! Én vagyok, aki megsegítelek téged, én vagyok, aki felemellek téged, én vagyok, az, aki meggyógyítottalak téged, és én vagyok az, akire, ha tekintesz, ha felemeled a tekintetedet, akkor betöltöm az életedet örömmel és békességgel. Ugyanígy ennek a pozitív jelű hitnek van egy negatív ellentételű sátáni oldala, ami ennek pontosan az ellenkezője. Ez pedig a félelem, ami pont az ellenkezője a hitnek. Tudod, amikor hitben jársz, akkor az mindig, minden alkalommal kiszorítja a félelmet az életedből. Amikor pedig teret engedsz a félelemnek, akkor a félelem szorítja ki a hitet az életedből. Nem lehet egy ugyanazon időben megbízni Istenben, és nem megbízni Benne, mert vagy bízol Benne, vagy nem. Természetesen vannak ilyen kételkedős, keveredős, félek is, meg hiszek is, meg akarom is cselekedni az engedelmisséget Isten felé, meg tartok is attól, hogy ha ezt teszem, akkor mi lesz? Tehát ebből a keveredésből biztos, hogy nem az a fajta bőséges túlaradás jön az életünkbe, amit Krisztus a mi számunkra megszerzett és odaadott. Azt mondja Isten Igéje, hogy örökösök vagyunk, Jézus Krisztussal együtt társörökösök. Ugyanaz a tiéd, mint ami Jézusé. Mi van Jézusnak? Félelme? Depressziója? Gyomorgörce? Gondolkodjunk ezen! Neki kibeszélhetetlen öröme van. El nem múló békessége van. Ezért is énekeltük az alkalom elején, hogy amit mi kaptunk tőle, az egy kibeszélhetetlen öröm. Az egy olyan túlaradó békesség és öröm, amely már ott van a szellemünkben! Ha újjászületél, ha befogadta Jézust a szívedbe, akkor ez ott van a szellemedben, a bensődben. Mindenki ismeri a Galata 5,22-t, a második a szeretet után micsoda? Az öröm. Az öröm. A szorongásnak, a stressznek, az idegeskedésnek, a félelemnek mi a legjobb gyógyszere? Mi a legjobb válasz

erre Istentől? Az öröm! Tudsz-e egyszerre örömben lenni, hálaadásban, ugyanakkor félelmekben, kétségek között? Nem! Vagy az egyikben vagy, vagy a másikban. Ezért nagyon fontos tudatosan saját magadat felgerjeszteni, saját magadat megerősíteni az Igével a Szent Szellem által, hogy örömben kerüljél. Nem kínlódnod kell azon, hogy hogyan kerülhetsz már végre hitbe, hanem egyszerűen örömben kell, hogy kerüljél! Hogyan kerülhetsz örömben? Úgy, hogy hallod, amit Isten mond, és elhiszed, amit Ő mond. Önmagában már a megértés és a kijelentés, hogy Ő mit tett érted, örömmel tölti el a szívedet. Testvérem, ha nincs öröm benned, ha nincs benned hálaadás, ha nem buzog benned, hogy hálás legyél Istennek és nem örülsz annak, hogy van benned lélegzet, akkor azt mondom, hogy neked szükséged van több kijelentésre, több megértésre! Szükséged van a Szent Szellemmel való közösségre. Mert a Szent Szellemmel való közösség sohasem hoz kilátástalanságot, szomorú könnyeket, hanem ha megtelsz Ővele, bátor és örömteljes leszel.

Az Apostolok cselekedeteiben olvasod azt, hogy mi történt a tanítványokkal, amikor beteltek Szent Szellemmel? Bátorságosak lettek. Nagy bátorsággal hirdették az Igét. Ha félsz, akkor nem bátorsággal hirdeted az Igét, hanem remegő lábakkal, vagy nem is teszed meg. Remegő szívvel, remegő lélekkel és aggódo lelkiállapotban vagy és ez azt bizonyítja, hogy elsodródtál. A keskeny útról picit kezdted letérni. Nem arról van szó, hogy az üdvösséged veszélyben lenne, hanem egyszerűen arról, hogy az a gazdagság, amit Krisztusban kaptál, az valahogy olyan elérhetetlen messzeségbe került, és olyan vagy, mint a tékozló fiúnak a bátyja, hogy nem veszed észre, hogy ez neked is rendelkezésedre áll. Látsz embereket, hogy meggyógyulnak és örömeik van és boldogságuk van, te meg mindenféle probléma miatt lecsüggesztett szájjal és problémákkal telt elmével azon gondolkodol, hogy mit kéne már csinálnom? Húsz, harminc éve keresztény vagyok, és egyszerűen nem nagyon látom azt, hogy bármiféle változás lenne az életemben! Hát testvérem, mondom neked, kerülj örömben! Legyél hálás! Gerjeszd fel ezt magadban! Ha Dávid képes volt erre éveken keresztül, a barlangban, ahol nem volt Wi-Fi, meg vezetékes vagy mobiltelefon, hanem nyirkosság volt, meg bogarak, meg mindenféle számkivetett emberrel volt közösségben, azt mondta, hogy: Áldjad én lelkem az Urat! Áldjad én bensőm az Urat! Semmi oka vagy külső indoka nem volt arra, hogy Istent dicsőítse. Egy belső indítéka volt, mert ismerte Istent.

Te is ismered Istent ott belül. Ha nem tudod, hogyan imádd és dicsőítsd Istent, akkor Isten küldött egy segítőt. Óáltala tudod a leghatékonyabban és a legjobb módon dicsőíteni és dicsérni Őt. Ő a Szent Szellem. Még abban is segít neked Isten, hogy Őt dicséred. Még ebben is megadta neked a segítő társat. Nem utalt téged a saját magad erejére, hanem mindent odaadott neked, Jézussal együtt mindent odaadott neked. Ha megérted, hogy minden a tiéd, akkor felbuzdul benned a hála, hogy köszönöm neked, Uram, hogy eljöttél értem! Mikor személyessé válik az életemben, hogy Uram, Te értem jöttél! – és nemcsak úgy tudod ezt, hogy hát igen, Jézus eljött és megváltott minket, és egy információként van ez a fejedben, hanem személyessé válik, hogy Uram, értem jöttél! Értem jöttél! Személyesen értem jöttél el ide a földre. Amikor erről kijelentést kapsz, ott igazán belül tudod, és a legjobb szó szerintem erre, hogy személyessé válik ez a számodra. Isten Igéje nem csak egy információ lesz a fejedben, hanem egy megértés, egy kijelentés a szellemedben, hogy ezt Te értem tetted, mert engem annyira szeretsz, mert hozzám annyira jó vagy! Mert én annyira értékes, annyira fontos vagyok a számodra! Mikor megvetnek a körülöttem állók, amikor nem vagyok elfogadott a testvérektől vagy a családtagoktól, és számkivetett vagyok és lenézett vagyok, és kisebbségi vagyok, vagy bármiféle dolog miatt úgy érzed, hogy nem szeretnek téged, akkor tudd, hogy a te Atyád a markába metszett bele téged, és ott vagy előtte és mindent tud rólad. Olyan közel van hozzád, olyan bensőséges viszonyt és közelséget akar veled, amit semmi nem tud pótolni vagy adni ebben a világban. És amikor ez megvan, amikor ezzel személyes tapasztalatként rendelkezel, és nem csak egyszer tapasztaltad meg, hanem rendszeresen, és ezt a tüzet táplálod, nem engeded, hogy kihunyjon és kialudjon, akkor bármi jöhet az életemre. A legrosszabb, a leg-

nehezebb, a legfájdalmasabb körülmények is jöhetnek, de te akkor is tudsz örülni, mert a bizodalmod nem abban van, hogy mi van körülötted, hanem abban, aki a körülmények felett tud tartani. Ámen!

Hitben járni és örvendezni akkor, amikor az emberek megvetnek, utálnak vagy esetleg háborús helyzet van és meghalnak körülöttünk, azt mondja az ember, hogy ez lehetetlen. Ha lehetetlen volna, Isten nem mondta volna nekünk, hogy ezt tegyük. Nem lehetetlen. A korlátok ezzel kapcsolatban, mint mindennel kapcsolatban, itt vannak a fejedben. Ha el mered gondolni azt, hogy minden lehetséges neked, akkor minden lehetséges lesz neked. És nem egy elméleti intellektuális tudású hitről beszélek, hanem egy szellemben lévő kapcsolatról. Tehát ez az alapja. Nem az önkarat, vagy az önfegyelem. Az csak egy következmény lesz. Csak egy következmény lesz. Halleluja!

Minden alkalommal, amikor itt prédikálunk és tanítunk, Igét hirdetünk, bibliai értékrenddel szolgálunk felétek, nagyon szeretnénk azt, hogy folyamatos változás legyen mindannyiunknak az életében. Soha ne mondjuk azt, hogy én már mindent tudok, hogy én már erről hallottam, erről nekem már nem lehet újat mondani! Valóban ehhez kellene azok a tanítások és prédikációk is, amelyek a Szent Szellem frissességében jönnek elő, ugyanakkor nem szabad megfojtanunk Isten Szellemét azzal, hogy azt mondjuk dolgokra, hogy én ezt már hallottam, vagy én ezt már tudom. Így a kijelentés szellemét bezárod egy palackba. De Ő nem egy dzsinn, amit be kell zárni egy palackba és egy dörzsöléssel jön elő. Ne zárjuk Őt be! Elvárással jöjjünk a gyülekezetbe! Mindig azzal az elvárással, hogy Isten valamit tartogat számomra, szólni akar hozzám. És nem csak azt akarom, hogy Ő szolgáljon felém, hanem én is szolgálni akarok felé. Imádni akarom Őt. Dicsőíteni akarom Őt. Szeretni akarom Őt. És szeretni akarom azokat, akik mellettem ülnek, akik mögöttem ülnek, meg akik előttem ülnek. Ha nem tetszik a dobos meg az énekes meg a zene, meg a hangzavar, a színes háttér, meg a világosság meg a sötétség, én akkor is Istent imádom és dicsőítem. Nem a körülményekre tekintek. Ámen! És ámen! És ámen!

Ne engedjük meg semminek, hogy levegye a figyelmünket arról, akinek lennie kell a középpontban! Amikor erre hajlandóak és készek vagyunk, akkor jön az életünkbe a gyógyulás. Meg fogunk nézni most egy nagyon hosszú igesort, a János evangéliuma 9. fejezetét, az egészet fel fogom olvasni, negyvenegy vers. Végig fogunk rajta menni és már most látom, hogy csak a töredéke fér megint bele a mai alkalomba annak, amit elterveztem, de ez nem baj. Van még előttünk egy pár hétvége, pár hét, pár hónap, pár év, aztán ha nem lesz rá idő, mert jön Jézus, vagy el kell menni erről a földről, akkor majd ott fent folytatjuk. Ámen. Kiáltás áment! Amit itt most nem tanulsz meg, majd megtanulod odafent. Dicsőség Istennek!

Az egyszer biztos egyébként, hogy itt egy-másfél órán keresztül hallgatod, hallod Isten Igéjét, hallod a hit beszédét, hallod azt, amit igyekszünk a Szellem által közvetíteni, szinte Istenből szólva mondani neked, és amikor innen kimész, akkor nem feltétlenül ugyanezt hallod mindenhol az egész heti életedben. Vasárnap itt vagy három-négy órát, az egész alkalmat tekintve, és a 168 órából, ami a héten van, 164-et máshol töltesz. És persze ebből van sok óra alvás, sok óra munka, sok óra tanulás és sok mindenféle, de tudod, hogy a világban nem azt hallod, nem azt az értékrendet, nem azt az üzenetet, ami a jellemedet, a hitedet, az életedet abba az irányba tudja mozdítani, amerre Isten akarja. Ezért mondom, hogy a heti egy órai tanítás hallgatás vagy az Isten Igéjével való foglalkozás, vagy az, hogy itt vagy, ez nagyon jó, de önmagában, ha csak erre hagyatkozol, és semmilyen más úton-módon nem keresed az Úr arcát, akkor ez az egy óra pontosan arra elég, hogy szépen, lassan végelgyengülésben kimúljal! Ez az igazság. Én ezt így gondolom és így hiszem. Ezek kis cseppecskék minden vasárnap, ez az egy óra. Ha egész héten a figyelmedet nem összpontosítod arra, amit hallottál, és nem ragadod meg a lehetőséget valamilyen módon az Ige olvasására, a tanítások hallgatására, jó keresztény könyvek olvasására – és van ezernyi lehetőség arra, hogy a hited épüljön és fejlődjön –, akkor az, amit a világból hallasz, olyan töménységben árad rád, hogy

az, amit kevés időben hallasz Istentől, egyszerűen elenyésző lesz. Mégis úgy gondolod, hogy a te életed fordított arányban fog működni. Úgy gondolod, hogy ez az egy-másfél óras prédikáció, üzenet tud akkora hatást gyakorolni rád, hogy az egész hetedet túláradó örömben, békességben, hálaadásban, növekedésben tudd élni? Isten kegyelme minden nap megújul az életed felett. Minden nap. És nem arról beszélek, hogy naponta órákat kell imádkozni, órákat kell Bibliát olvasni, egyáltalán nem erről van szó. Hanem az egész heti mentalitásod, gondolkozásmódod, és a szívednek az éhsége megvan-e arra, hogy Őt hallgasd? Hogy vele közösségben legyél? Most erre szeretnék bátorítani, és ezért imádkozom! Sokszor elhangzik, hogy Isten adjon a szívedbe éhséget, szomjúságot az Ige hallgatása után, hogy megelégtessél. Ha nem vagy éhes, nem leszel Istentől megelégtetve. Ha csak a sporthírek vagy a híradások nézésével és hallgatásával telik a hétköznapiod, akkor meglesz annak is az eredménye és a gyümölcse. Én is nézek híreket meg híradásokat, még tévét is, sőt még sportműsorokat is. De tudnunk kell azt, józanul belátva, hogy ezek milyen hatást gyakorolnak ránk. Ámen?

Valakinek van ellenvetése ezzel kapcsolatban? A félelem, ami az egész világot uralja, a haláltól való félelem, a veszteségtől való félelem megakadályoz abban, hogy olyan ember legyél, mint amilyen szeretnél lenni. Az emberektől való félelem vagy bármiféle félelem, ami jelen van a világban, megakadályoz abban, hogy az az ember legyél, akivé Isten akarja, hogy váljál. Hogy az az ember legyél, akivé Isten akar téged tenni. A félelem megakadályoz téged abban, hogy a küldetésedet és az elhívásodat betöltsd. A félelem megakadályoz téged abban, hogy éretté és felnőtté váljál. A félelem – és nézünk erre példát, ma vagy a következő alkalommal majd, amikor erről lesz szó –, megakadályozza azt, hogy józanul gondolkodj. A félelem képes a testedben fizikai fájdalmat okozni. A félelem képes arra, hogy úgy érezd, hogy gyötrelmek alatt éled az életedet. Így írja szó szerint Isten Igéje! A félelem gyötrelmmel jár, gyötrelmmel. A félelem megakadályoz abban, hogy hitben járjál. Mert lehetetlen egyszerre hitben járni, megbízni Istenben, ugyanakkor nem megbízni Őbenne. A félelem gyakorlatilag egy elvárása a rossz dolgok bekövetkezésének. A félelem egy elvárás, és azt várja az ember, hogy valami rossz dolog fog történni, vagy valami jó dolog nem fog megtörténni. Ez a félelem. Tehát egy olyan dolog, ami előre vetít valamit a jövővel kapcsolatban, ami még most nem is valóság. De te félsz tőle!

Milyen hatást gyakorol ez a mi szívünkre, lelkünkre, testünkre? Idegen szóval nagyon destruktív, nagyon lenyomó, nagyon visszahúzó. A hit pedig pont az ellenkezője ennek. A hit egy elvárás, hogy valami jó dolog fog történni a jövőben. Mert hiszem azt, hogy Isten azt nekem adta, igazából már most az enyém és már most örülök neki. Most örülök a kimenekedésnek, most örülök a békességemnek, most örülök a gyógyulásnak, most örülök az anyagi áttörésemnek, már most boldog vagyok, mert tudom, hogy kiben bízom, és kinek hiszek! Amikor az ember félelemben van, akkor nem Istenben bízik, hanem az ellenkező oldalban. A félelem lényege mindig a megtévesztés, hogy ne tudd azt, hogy igazából ilyenkor az ördög szavának hiszel. Hanem ez a természetes, mindenki fél, mindenki retteg, akkor nekem is kell. És mit tesznek a félelemben, rettegésben lévő emberek? Mit láttál, amikor jött ez a covid hisztéria? Mit láttál, amikor jött ez a háborús helyzet? Mi az első, amit az emberek tesznek, azon túl, hogy félnek? Mi a következménye, milyen dolgokat csinálnak? Milyen kézzel fogható cselekedeteik vannak? Elkezdnek felhalmozni. Liszt, cukor, WC papír, üzemanyag: gázolaj és benzin. Gyorsan-gyorsan, mert nem lesz, és félek attól, hogy valami nem lesz! Ha a Szellem vezet arra, hogy mindig tele legyen az autód, semmi gond ezzel. Tehát ezzel semmi probléma nincsen, hogy menj el tankolni, természetesen, csak miért teszed? Milyen indítékból teszed?

Ha hagyod, hogy a félelem uralja a döntéseidet, akkor elszalaszthatod, eltévesztheted azt, amit Isten tartogatott a számodra. Akkor gyakorlatilag ezzel káros hatással lehetsz másokra, mert ugyanúgy, mint a hit, az öröm, a békesség, ami feletted uralkodik, hatást tud gyakorolni

a családdra, a munkatársaidra, mindenkire, akivel a környezetben találkozol, ugyanígy a félelem is hatást gyakorol rajtad keresztül másokra. Mert ha te örömben vagy, hitben vagy, békességben vagy, és ezt látja a melletted, körülötted álló ember, akkor nem kezd el rettegni, hanem hozzád kezd el hasonulni. De ha félelemben vagy, kilátástalanságban vagy, akkor azzal senkinek az életében nem mozdítasz elő békességet, vagy hitet, vagy örömet.

A hit egy választás. Úgy döntök, hitben fogok járni! Elhiszem, amit Isten mond, minden látható körülmény ellenére! Felkiáltójel. Következő mondat: A félelem egy választás. Egy választás. Egy döntés. Úgy döntök, hogy engedek annak, ami nyomás, hatás, gondolat, gondolkozásmód, külső körülmény felém árad és azt választom, hogy ennek engedek. Melyik a könnyebb? Melyikben könnyebb járni? Hitben járni, vagy félelemben járni? Szeretném azt mondani, hogy hitben járni sokkal könnyebb, de ez nem igaz. Sokkal könnyebb a széles úton járni, azért járnak azon sokkal többen. Nehezebb hitben járni. Miért? Azért mert amíg a félelemben járáshoz egyszerűen szabadjára kell engednünk a testiségünket, a gondolkozásmódunkat, addig a hitben járáshoz mindezeket meg kell feszíteni. Meg kell újítani a gondolkozásmódunkat. Ha nem teszed ezt meg, akkor automatikusan a hústest indulata és a természete jön elő, vagyis ha jön a külső ijesztés, akkor ez és ez lesz. Jobb félni, mint megijedni! – van ez a mondás. Tudod, ugye, hogy ez nem egy bibliai igever? Én nem hiszek benne. Inkább megijedek valamitől, mintsem hogy folyamatos félelemben éljek. Ez az én magánvéleményem, nem muszáj vele egyet érteni.

A félelem rettegéssel jár. Ilyenkor attól tartasz, hogy valami rossz dolog fog történni veled. Ezzel jár. Amikor az ember félelmekben van, akkor nem szabadságban van, hanem kötöttségben, egy ellenőrzés alatt, egy kontroll alatt, mert a félelem ellenőrzi az életedet. Vannak nehéz helyzetek. Nem azt mondom, hogy soha nem kísért meg minket, sőt azt mondom, hogy minden nap döntést kell hoznunk ezzel kapcsolatban. Minden nap a félelem ott kopogtat az ajtódon, be akar törni a házádba erőszakosan és azt akarja, hogy beengedd. Minden nap csukva kell tartani az ajtót!

De minden nap ott van Isten békessége is! Az ajtó előtt állok és zörgetek, és aki beenged, azzal együtt vacsorázok – mondja Jézus. Közösségben leszek, békességben leszek vele. Hogy te kit engedsz be az életedbe, az a te döntésed. Nem mondhatjuk azt felelősségteljesen, hogy nem tehetek róla, hogy ennyi félelem van bennem, mert nem tanított meg senki sem arra, hogy hogyan kell ennek ellenállni! Lehet, hogy nem tanított meg senki, de most hallasz róla, most felépülhetsz ebben. Most nagyot léphetsz előre, hogy hitben járj a családtagjaiddal kapcsolatban, a gyermeked, a férjed, a távolabbi rokonságod üdvösségével kapcsolatban, az életével, az előre menetelével kapcsolatban, és ne rettegésben, félelemben élj, hogy jaj, csak nehogy valami rossz dolog történjen veled, nehogy valami baj érje! Vigyázz magadra, fiam, nehogy valami rossz dolog érjen! Ez sohasem a hit beszéde! Tudtad? Az, hogy féltőn szereted a gyermekedet, ez egy alap dolog, természetesen ez egy jó dolog. De ugyanezzel az erővel választhatnád azt is, hogy azt mondd, hogy körbeveszlek, fiam, férjem, gyermekem, unokám, bárki, körbeveszlek hittel és szeretettel. Hiszem, hogy az Úr megoltalmaz és megvédelmez mindentől és ad neked bölcsességet, hogy ne hozz rossz döntéseket! Ezt hiszem! Egy választás, egy döntés: rettegek attól, hogy valami rossz dolog történik, vagy nehogy valami rossz legyen, vagy pedig hiszem azt, hogy Uram, meg van írva, hogy Te gondoskodsz rólam és az én gyermekeimről, sőt gyarapodást adsz nekik. Akkor mitől rettegek? Kitől félek? Ha az Úr velem, akkor kitől rettegek, mitől félek? Érted a különbséget?

Hol dől ez el? A döntésnél, a választásnál. Nagyon sokszor ott dől el, hogy mit engedsz be a fejedbe, min gondolkozol, hogyan gondolkozol. Összhangban gondolkozol azzal, amit Isten mondott neked, vagy pedig nem? Engedelmeskednünk kell Isten Igéjének tudatosan. Nem fogok félni! Teljes engedelmesség az, amit Isten kér tőlünk és ez teljes ellátást, és teljes áldást hoz nekünk. Engedelmeskedni Istennek mit hoz magával, a Jakab leveléből következően: Engedelmeskedjétek Istennek! Álljatok ellene az ördögnek, és az elfut tőletek. Ugye? Egyik

kedvenc igeversem. Hogy szól ez az igevers? Álljatok ellen az ördögnek és elfut tőletek? Nem! Engedelmeskedjétek Istennek! És ennek a következménye az, hogy ellenállsz az ördögnek és az elfut tőled.

Sokan nem szeretnék az elejét, próbálnak ellene állni az ördögnek és csodálkoznak, hogy miért nem fut el. Hát ezért! Ha engedelmesek vagyunk, akkor engedelmesek vagyunk. Semmi felől ne aggódj! Ez egy felkiáltójeles utasítás Istentől a te számodra. A hálaadásod bőséges legyen! Ez olyan, mint egy szendvics. Amikor imádkozol Isten előtt bőséges hálaadással nagyon hosszan, elmondod pár mondatban, hogy mit akarsz tőle, utána meg dicsőíted Őt a válaszáért. Erről kellene szólnia az imánknak, nem arról, hogy add meg, add meg, add meg nekem, gyorsan, gyorsan, mind, mind, mind, minél előbb, nekem, nekem, nekem! Erre és erre van szükségem!

Tényleg nem baj, ha hosszú a listád, hogy mi mindent kérsz Istentől. Nem baj ez, de a hálaadásod bőséges legyen. Előtte is, közben is, utána is, mert a hálaadás, az öröm kifejezi a hitedet. A siránkozva való panaszkodás nem fejezi ki Isten előtt a hitedet. Ha valóban szeretnél válaszokat az imádra, akkor azt örömben tegyed, előre hálát adva. Mint ahogy tette Jézus Lázár sírjánál, amikor az egyik messiási csodát véghez vitte, hogy a négy napos halottat feltámasztotta. Ez egy messiási csoda! Majd fogok erről is beszélni, ha odaérünk, hogy a négy messiási csoda közül ez volt az egyik. A másikat, a születésétől fogva a vak ember történetét fogjuk ma megnézni.

Hogyan imádkozott Jézus? Nagyon hosszan könyörgött Istennek, hogy jaj, nehogy szegényben maradjak itt az emberek előtt? Nem. Előre hálát adott. „Köszönöm, Atyám, hogy mindenkor meghallgatsz engem, köszönöm, hogy Te az vagy, aki vagy, nem változol meg. Neked ez nem probléma. Neked ez nem gond. Neked nem probléma meggyógyítani a rákos beteget. Neked ez semmiség. Neked nem probléma meggyógyítani az isiászt, a vakságot, a zavarodottságot, az elmebajt. A Te nevedben olyan hatalom van, hogy a démonok kimennek az emberekből. Halleluja! Örülök én ennek! Semmi nem árthat nekem!” Ez mutat valamit.

A hittel teljes ember örömben van. Ha nincs örömd, nincs elvárásod, akkor ne hazudd magadnak azt, hogy hitben vagy, mert önmagadat csapod be! Ha elküldöd a gyermekedet a boltba és azt mondod neki, hogy hozzá fél kiló almát. Ő hazajön fél kiló körtével, azzal magyarázkodva, hogy ez akciós volt, ez is gyümölcs, igazából ezt is mindenki szereti a családban, így még pénzem is maradt. Ez milyen fajta engedelmesség? Lényegében nem tette meg azt, amit kértél tőle, ugye? Bármennyire is jó, hogy akciós, és a körte is finom, valóban az is gyümölcs, azt is meg lehet enni, de gyakorlatilag ez egy engedetlenség. Ezért én úgy hiszem, hogy amikor Isten mond nekünk valamit, akkor azt úgy kell megcselekednünk, hogy azt tesszük meg, se többet, se kevesebbet. Ha kevesebbet teszünk, engedetlenség vagyunk. Ha többet teszünk, vagy máshogy tesszük meg, vagy csak félig tesszük meg, engedetlenség vagyunk. De mégis ennek ellenére az engedelmesség teljes áldásait kívánjuk és akarjuk. Nem működik így! Tejes engedelmisséget szeret és kíván az Úr tőlünk, mert ezt jobban szereti bármiféle áldozathozatalnál. Ott van az Igében, hogy neki nem a véres áldozatok, vagy a marháknak, a barmoknak az elvágott torka és az abból kiömlő vér a kedvence. Az ószövetségben sem. Ő nem ebben gyönyörködik, hanem az engedelmes szívben.

Egyikünk sem mondhatja, hogy ebben tökéletes volna. De ha szembesülünk azzal, hogy hibáztunk, akkor az engedelmes szív mit tesz? Belátja és elismeri. Igen, hibáztam! És lehet tovább menni. Így ha engedelmes a szíved, akárhányszor lehetőséged van hibázni. Ez a kegyelem, hogy lehetőséget biztosít neked a hibázásra. A törvény elítél és azt mondja, hogy itt véged van, nem azt csináltad, amit kellett volna! De a kegyelem nem ilyen. Nem felszólít a kegyelem arra, hogy azt csináld, és úgy, ahogy akarod, hanem lehetőség arra, hogy szellemben, szabadságban imádjuk és dicsőítsük Őt. Nem tartva, nem félve és nem rettegetve az ítélettől. Mert az engedetlenségünk ítélete, minden bűnünk ítélete már Jézus Krisztus által el lett hordozva ott a keresztfán. Isten megbékélt velünk, békességben van velünk. A félelem

mindig képet fest az elmédbe. Mindig olyan dolgokat vetít előre, amik még meg sem történtek, olyan dolgokat lebegtet meg előtted, akár egy kép formájában, akár egy rövid kis videó formájában. Ugye, képekben gondolkozunk leginkább, de a modern technológia most már lehetőséget ad arra, hogy videókat is nézzünk. Például itt az előbb is néztünk együtt. Az elménkben is vannak történések, amik lepörögnek előttünk, hogy ez így fog történni. Valami rossz dolgot szeretne az ördög így levetíteni előtted, olyat, ami nem valóságos, ami nem történt még meg, de ő szeretné, hogy te higgy abban, hogy az így lesz, és emiatt már előre félj és rettegj tőle.

A hit pedig micsoda? Ugyanígy működik, csak azzal kapcsolatos, amit Isten festett le eléd képként az Igéjén keresztül. Hogy hogyan fogsz beülni az új autóba, hogyan fogod majd a gyermekedet az oltárhoz vezetni, hogyan kelsz ki a tolókocsiból, hogyan éled majd meg azt, hogy bőségre jutottál. Isten ezeket a képeket akarja neked nemcsak a rendelkezésedre bocsátani, hanem úgy odaadni, hogy ez beleégjen a szellemedbe, hogy mindig a szemed előtt tartva azon gondolkodj, azon elmélkedj, amit Ő már kijelentett, amit Ő már képként lefestett rólad a Szellem által. Azon gondolkodj, ami kedves, ami jó hírű, ami szívélyes, ami igazságos, és akkor a békességed folytonos lesz. Ha a rossz dolgokon gondolkodsz és elmélkedsz, akkor ez pont az ellenkezőjét hozza a számodra. Valóságosan lehet félni valamitől, ami még meg sem történt, ami még nem jött valósába, tehát nem is létezik! Tudod, hogy miről beszélek? Ki az, aki nem érti, ezt? Mindenki érti, ugye? Lehet valóságosan félni olyan dologtól, ami még meg sem történt. Ez egy nagyon-nagyon veszélyes csapda. A múlt héten azzal kezdtük az alkalmat, hogy az emberektől való félelem csapdába ejt, tört vet – mondja az egyik fordítás, a Példabeszédekben. Csapdába ejt! Csapdába ejt! A hit is csapdába ejt, jó csapdába. Halleluja!

Ha nem létezik valami, akkor nincs is hatalma felettünk. Tehát ez a félelem szellemének törvénye, hogy nem létezik és nincs is hatalma felettünk. És azt akarja elhíttetni velünk, hogy hatalma van felettünk. Ez a megtévesztés, a sátán a megtévesztő. Nincs hatalma felettünk, mert meg sem történt. De azt a hitet akarja benned fölépíteni, hogy hatalma van felettünk. De hogyan lehetne valaminek hatalma felettünk, ami még meg sem történt? Értitek, ugye?

Lapozzatok, kérlek benneteket a János evangélium 9. fejezetére. Annyira bőségesen sok megértés, kijelentés van ebben a fejezetben, hogy ezzel most időzni fogunk egy kicsit. Mindenki ismeri a születésétől fogva a vak ember történetét, hallotta már, de most bemegyünk egy-két apró részletbe is. Úgy hiszem, talán lesz pár dolog, ami újszerűen fog hatni számodra. Úgy kezdődik Isten Igéje itt:

János 9,1–7.

- 1. És amint eltávozték, látta egy embert, aki születésétől fogva vak volt.**
- 2. És kérdezék Őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é, vagy ennek szülei, hogy vakon született?**
- 3. Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei. Hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai,**

Itt álljunk meg egy kicsit! Ez egy olyan igesor, amire sokan teológiát építettek. Egy olyan igevers, amit nem feltétlenül értettek meg és ismernek a mélységeiben. Miről is van itt szó? Van egy-két dolog, amivel most szembesültem a héten, ahogy ezeken elmélkedtem, gondolkoztam.

Az egyik az, ugye tudjuk, ha tudjuk, hogy abban az időben, Jézus idejében a zsidók között, ha valaki beteg volt, ők ezt semmilyen máshoz nem tudták kötni, csak valamiféle bűnhöz. Ezt gondolták, ezt tanították, ezt prédikálták, ez volt a vallásos köztudatban, ha valaki beteg, akkor valami bűnt követett el és azért beteg. A törvényszegés átka a betegség! Ez a fajta gondolkozásmód jelen volt. Ott volt egy olyan ember, aki soha életében nem látott. Nem egy kisgyerek, hanem egy felnőtt, érett ember, aki soha életében nem látott egy pillanatig sem, egy percig sem. Jézus tanítványai is, akik zsidók voltak többnyire, ezt kérdezték Jézustól: Ki az, aki vétkezett, ő vagy a szülei, hogy ilyen fogyatékossgal született? Gondolkoztál már

ezen? Abban az időben hittek a generációs átkokban, hogy apu, anyu, nagypapa, ükpapa bűne miatt a gyerekek, fiak, a leszármazottak bűnhődnek.

Megkérdezték a tanítványok, hogy ki vétkezett, ez az ember-e vagy a szülei? Hogyan vétkezhetett? Most komolyan, hogyan vétkezhetett ez az ember, hogy vakon szülessen? Mikor kellett volna neki vétkeznie ahhoz, hogy vakon szülessen? Felmerült-e ez benned valaha? Mert ha az lett volna, hogy nyolc, tíz, húsz, ötven évesen vakul meg, mert valami bűnt elkövetve, annak következményeképpen elveszíti a látását, az még rendben van. De így született! Tehát mikor kellett volna neki vétkeznie, az anyjának a méhében? Ezt kérdezik a tanítványok. Feltűnt ez neked valaha? Már csecsemőkora előtt, magzatként vétkezett, hogy vakon született? Vagy a szülei vétkeztek? Egyébként nem is értjük ezt, hogy hogy lehet ilyet kérdezni, hogy egy anyjának a méhében lévő pici kis magzat valami bűnt követ el? Hogyan? Ez volt a gondolkozásmód, a mentalitás. Értsétek meg, azért beszélek erről, mert akkor a törvény alatt ez a fajta bűnközpontúság volt jelen. Jézus nagyon határozottan kijelenti, hogy sem ez, sem a szülei nem vétkeztek. Azt mondja, hogy nem a bűn miatt beteg ez az ember! Nem a bűn miatt vak ez az ember! Nem azért, mert valamit rosszul csinált! Nem azért!

Azok az emberek nem tudták, hogy a sátán gonosz. Nem tudták, hogy a sátán a betegség szerzője. Igazából magánvéleményt mondok zárójelben, hogy igazából ez itt egy nagyon-nagyon rossz kérdés volt. Jézus úgy válaszol nekik, hogy nem jól teszitek fel a kérdést. Úgy kellett volna feltenni a kérdést, hogy itt van ez a vak ember, mit tudsz vele cselekedni, Jézus? Jézus mondta volna, hogy meggyógyítom. Halleluja! Meggyógyítom! Jézus így válaszolt: Hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai. Nyilvánvalóvá teszi Jézus azt, hogy mi Isten akarata egy vak emberrel kapcsolatban: Nyilvánvalóvá teszem, az ő életén keresztül bemutatom nektek Isten akaratát! Azt akarja Isten, hogy a vak ember lásson! Ez Isten akarata!

Beszél utána pár mondatban arról, hogy:

4. Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljön az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik.

5. Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.

Ezekről is lehetne nagyon sokat beszélni, de menjünk tovább, hogy a mai üzenet igazi lényegét ne hogy elkerüljük.

6. Ezeket mondván, a földre köpe, és az Ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemekre,

7. És monda néki: Menj el, mosakodj meg a Siloám tavában, ami azt jelenti: Küldött. Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva.

Halleluja! Halleluja! Annyi minden van ebben, és hadd beszéljek erről egy kicsit. Még mindig nem a félelemmel kapcsolatban, de mindjárt rátérünk arra is.

Amikor ezt olvassa az ember, akkor elképzeleli ezt a helyzetet. Köpök a földre, bele a porba és sarat csinállok, és belekenem a szemembe. El tudjuk ezt képzelni, ugye? Valaki azt mondja, hogy hú, de gusztustalan! Miért nem csak úgy gyógyította meg, hogy megérinti a szemét? Miért nem csak azt mondta, hogy nyíljanak meg a szemeid, most? Van-e valami összefüggés itt a félelemmel kapcsolatban? Úgy hiszem, hogy igen.

Ez az ember egy koldus volt. Abban az időben vak emberként – nem volt olyan szociális ellátórendszer, mint ami ma van, hogy vakok intézete, hátrányos helyzetűek foglalkoztatása –, aki vakon született súlyos fogyatékossgal, rossz helyzetben volt, nem tudott munkát, szakmát tanulni, nem tudott dolgozni, rá volt szorulva más emberekre mindenféle tekintetben.

Ma is így van ez, aki hátrányos helyzetben van, az rászorul a testvérekre, a közösségre, családjára. De a kétezer évvel ezelőtti körülmények között ez még sokkal súlyosabb volt. Ráadásul mindenki, aki körülötte állt, úgy gondolta, hogy valami bűn van az életében és azért vak. Ezt hangsúlyozom, abban a társadalmi közegben az volt a mindennapos elképzelés, gondolkozásmód, hogy ha valaki beteg, az bűnös. Bűnös ember. Ezzel a tudattal élte le az

egész életét. Azt tudjuk, kiderül az Igéből, hogy felnőtt ember volt már, nem kicsi gyermek. Kezdetől fogva szegényben élte az életét. Erre jön valaki, akiről nem nagyon sokat tud, és azzal alázza meg, hogy a nyálából csinált sárral kenni be a szemeit. Vagy ez olyan dicsőséges dolog? Mit gondoltok erről? Így olvassuk ezt az Igében.

Most képzelj el, ha neked lenne valami problémád, és idejössz hozzám segítséget kérve és én köpök a földre, és azt rákenem az arcodra és azt mondom, hogy menj át három utcával arrébb, mit tudom én hova. Akkor te mit gondolnál rólam és mit gondolnál erről? Megtennéd-e? Gondolkodjunk így. Gondoljuk magunkat bele ebbe a helyzetbe, ebbe a történetbe. Lehet, hogy az első az lenne a részedről, hogy jól nyakon vágnál engem, aztán mennél a mosdóba, jól megmosakodnál, utána meg mindenkinek azt mondanád, hogy ide aztán be ne tegyétek a lábatokat, itt megaláznak, meg mindenféle rossz dolgokat csinálnak veletek!

Ennek az embernek el kellett mennie saras szemmel több kilométerre, át kellett mennie az embereken botorkálva. Egyébként is vak volt, de hogy még a sárral is be volt kenve a szeme, szégyenteljesen el kellett mennie magát megmosni. Úgy hiszem, hogy itt jelen van ennek a vak embernek az életében a hit. Valószínűleg ezt nem tette volna meg, ha semmiféle hit nem lett volna benne. Nem olvassuk, hogy lázadózott ez ellen, kikérte volna magának, vagy azt mondta volna, hogy egyébként is megalázott helyzetben vagyok, még te is ráteszel egy lapáttal! Nem, ő egyáltalán nem foglalkozott azzal, hogy mit mondanak róla az emberek. Egyáltalán nem érdekelte, hogy mit gondolnak róla, hogy saras szemmel, nyálas szemmel megy el mosakodni a Siloámba. Nem érdekelte! Nem volt jelen az életében az emberektől való félelem!

Mit hozott ez az ő számára? Gyógyulást! Van itt egy kulcs, amit neked is, nekem is, mind-egyikünknek meg kell érteni. Itt ez egy út a gyógyuláshoz. Út a gyógyuláshoz! Valaki azért nem jön el közénk, gyülekezeti istentiszteleti alkalomra, annak ellenére esetleg, hogy beteg, mert mit mondanak róla a családtagjai, rokonai, hogy ilyen közösségbe megy. Valakinek akkora hite van abban, hogy közöttünk meggyógyul, hogy ki is mondja. Én vidéken kezdtem szolgálni, egy kis faluban, és ott volt egy ember, aki ki is mondta, hogy nem jön el közénk, azért mert tudja, hogy ha eljön, akkor meggyógyul és elveszti a rokkantnyugdíját. Ilyen hite volt! Tudta, mert híre ment a gyülekezetünknek, hogy ott meg lehet gyógyulni. Ha valaki azt mondja, hogy elmegyek, meggyógyulok, de ezt én nem vállalom be, mert nekem szükségem van arra a kis aprópénzre – mi ez, ha nem az emberektől való félelem, vagy a kilátástalanságtól, a pénz hiányától való félelem? Látod, hogy aki fél, az nem gondolkodik józanul. Nem gondolkodik úgy, hogy akkor egészségesként rendes munkahelyen, becsületos, tisztességes munkával sokkal többet kereshetnék, mint az a kis rokkantnyugdíj.

Azt mondja Jézus a vak embernek, hogy menj el, mosakodj meg a Siloám tavában, ami azt jelenti, küldött, elment azért és megmosakodott, és megjött látva. Halleluja! Ez egy messiási csoda! Egy olyan csoda, amiről mindenki tudta, hogy öröktől fogva, ahogy Károli fordítja, nem hallottak ilyenről. Az, hogy meggyógyul egy vak szeme, aki valamikor gyerekkorában még látott, még hagyján, de hogy egy vakon születettnek a szeme megnyíljon! A zsidók hitték, tudták azt, hogy amikor a Messiásuk eljön, ilyen csodákat fog tenni. Olyan dolgokat fog tenni, ami bizonyítja az Ő Istentől való küldöttségét. Ami bizonyítja, hogy nem csupán egy próféta a sok közül, nem csupán egy olyan valaki, aki képes arra, hogy Isten Szelleme által csodákat tegyen, hanem olyan mértékű csodát tesz, amit csakis, kizárólag az Ő Messiásuk, a Jeshua Hamashia, a zsidó Messiás tud majd tenni. Itt van, hogy ilyen csodát tesz Jézus.

A másik ilyen messiási csoda, amit a zsidók annak hittek, vagy hisznek, hogy amikor eljön a Messiásuk, képes a leprát is gyógyítani. Tudod, hogy az ószövetségben a törvényadástól Jézusig egy zsidó leprás sem gyógyult meg? Meggyógyult Mózes felesége, ez még a törvény előtt, vagy meggyógyult, aki Izrael szövetségén kívül volt, de zsidó emberről nem olvasol, hogy meggyógyult volna. Ezért hiszik azt, hogy a lepra gyógyítása egy messiási csoda. Jézus meggyógyította a leprást? Igen! Meggyógyította a születésétől fogva vak embert? Igen! Még

egy messiási csoda, csak azért, hogy a szövegösszefüggés még világosabb legyen. A néma szellem kiűzése. Hitték és hiszik a zsidók, hogy néma szellemet csak a Messiás tud kiűzni. Démonűzésre az ószövetségben is volt lehetőség úgy, hogy megkérdezték a démontól, hogy mi a neved. Majd azt a démont megszólítva kiűzték belőle az ördögöt. De egy néma szellemből, aki nem tud beszélni, és ha megkérdezed a nevét, nem tud válaszolni rá, nem tudják kiűzni. Ezért azt mondják a zsidók, hogy aki a néma szellemet is ki tudja űzni, na, az lesz a Messiás! Van még egy negyedik is, amit már elmondtam, a negyednapos halott feltámasztása. Mert egy háromnapos halottat még csak-csak föltámasztunk, a zsidó hitvallásban benne van az, hogy három napig van erre lehetőség, hogy az ember lelke, szelleme visszatérjen, de három nap után már a Seolba távozik, és onnan már nem lehetséges halottat feltámasztani. A próféták is támasztottak fel az ószövetségben halottakat, olvasunk erről, de egyik sem negyenasnapos halottat. Mondta is Mária Jézusnak, hogy már negyednapos, már bomlásnak indult a teste, hullaszaga van, nem lehetséges már ez! Jézus annyit válaszolt, hogy én vagyok a feltámasztás és az élet. Bizonyította, hogy márpedig Ő a Messiás. A zsidók így gondolkodtak, tudták, hogy ilyen jeleket és csodákat látnak, amikor eljön a Messiás. Most ennek a fényében hallgasd a következő igeverseket:

János 9,8–41.

8. A szomszédok azért, és akik azelőtt látták azt, hogy vak volt, mondának: Nem ez-é az, aki itt szokott ülni és koldulni?

9. Némelyek azt mondták, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlít hozzá. Ő azt mondá, hogy: Én vagyok az.

10. Mondának azért néki: Mimódon nyíltak meg a te szemeid?

11. Felele az és monda: Egy ember, akit Jézusnak mondanak, sarat készít és rákené a szemeimre, és monda nékem: Menj el a Siloám tavára és mosódjál meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látásom.

12. Mondának azért néki: Hol van Ő? Monda: Nem tudom.

Itt egyből elkezdene érdeklődni a körülötte levő emberek, hogy mégis ez hogyan történt, mit csinált. Elmondja, másodszor van leírva, hogy miután sárral bekente Jézus a vak szemeit, elment, megmosakodott, bizonyosságot tett a gyógyulásáról, kijelentette azt, hogy meggyógyult.

13. Vívék őt, aki előbb még vak volt, a farizeusokhoz.

Na, itt jön a faggatás. Itt jön az, amit el kell képzelnünk, hogy van az embertömeg, aki tanácstalan, hogy most mi van itt, de aztán jönnek az írástudók, akik mindent tudnak, akik megmagyarázzák az Írásokat, megmagyarázzák azt, hogy mi miért történik úgy, ahogy, és majd ők megmondják, hogy mi a helyzet.

14. Mikor pedig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit, szombat volt.

15. Szintén a farizeusok is megkérdezek azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nékik: Sarat tett szemeimre, és megmosakodám, és látok.

16. Mondának azért némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincs Istentől, mert nem tartja meg a szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlós lett közöttük.

Itt azért elkezdődött az, hogy egy-két embernek kezdett kinyílni a csipája, hogy hogyan lehet ilyet csinálni, ha nem Istentől van ez a dolog. Ami egyértelmű, a köztudatban is benne van, a messiásvárásban benne van, hogy a Messiás ilyen csodákat fog tenni. Az a legnagyobb problémájuk, hogy éppen szombat volt. Nem tudom, hogy Jézus ezzel az emberrel találkozott-e előtte vagy nem, de úgy hiszem, hogy nem véletlenül szombaton gyógyította meg. Nekem ez a személyes gondolatom erről a dologról. Nem csak úgy véletlenszerűen éppen szombaton. Még azt is meg merem kockáztatni, hogy szándékosan szombaton. De ez az én véleményem, ne vedd a Szentírásnak. Hasonlós lett közöttük, Jézus megosztotta őket.

17. Újra mondának a vaknak: Te mit szólnál Őrőla, hogy megnyitá a szemeidet? Ő pedig monda: Hogy próféta.

Ez a vak ember, egy koldus, egy hátrányos helyzetű, egy tanulatlan, műveletlen, egy intellektuálisan nem képzett, írni és olvasni nem tudó ember azt mondja, hogy szerintem próféta. Nem csak egy átlagos ember, hanem egy próféta. Ezzel még nem helyezi Őt arra a szintre, ahova majd később helyezni fogja, ez a saját megítélése. A saját maga józan, paraszti eszével a következtetése, hogy Ő egy próféta. Olvassuk tovább:

18. Nem hitték azért a zsidók róla, hogy vak volt és megjöve a látása, mígnem előhívták annak szüleit, akinek megjöve a látása,

19. És megkérdezék azokat, mondván: Ez a ti fiatok, akiről azt mondjátok, hogy vakon született? Mimódon lát hát most?

20. Felelének nékik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született:

21. De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már; őt kérdezzétek; ő beszéljen magáról.

Álljunk meg itt egy kicsit. Ha csak ennyi lenne az Igében, akkor azt mondanánk, hogy biztos nem találkoztak a fiukkal még, nem tudták, hogy mi történt. De tudták, hogy mi történt. Tudták, hogy ki gyógyította meg. Tudták, hogy az a Jézus, akit valaki Messiásnak mond, valaki pedig hamis prófétának, az az ember gyógyította meg. De saját magukról a felelősséget lerázva mondták, hogy nagy már, kérdezzétek őt! Látod, hogy itt belopózik a félelem? A következő igevers mondja el csodálatosan, hogy félelemből mondták ezt. Belopózik a félelem és megy a háritás, megy a magyarázkodás, az okoskodás. Nem mondom meg nyíltan, hogy mi a véleményem a dologról, hanem háritok és elkendőzöm a dolgot, inkább kérdezzétek őt. Ami egyébként jogos, hogy kérdezzétek őt, akivel a csoda történt, de itt az Ige határozottan elmondja a 22-es versben:

22. Ezeket mondták annak szülei, mivelhogy féltek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja Őt, rekesztessék ki a gyülekezetből.

Féltek! A szülők vonatkozásában sok minden mást nem látunk a következő igeversokban. A meggyógyult ember szemszögéből látjuk a történetet tovább. De egyértelműen határozottan, és nem véletlenül van benne a Bibliában, hogy féltek. Attól féltek, hogy kizárják őket a gyülekezetből. Abban az időben valakiket kizárni a gyülekezetből nem azt jelentette, mint amit ma jelent. Akkor ott a vallási, tradicionális, gyülekezeti, a zsidó rendtartásbeli, a kulturális és a hagyomány szerinti összességében, ha valakit kizárnak a gyülekezetből, akkor az szegény, megaláztatás, anyagi hátrány, megvetés, mindenki a szájára veszi, mindenki utálja, mindenki kiközösíti. Olyan mértékű és jellegű lesz az ellene fordulás, hogy egzisztencia-vesztéssel járhat, ha valakit kizártak a zsidó közösségből. Ettől féltek a szülők és ezért háritottak, hogy kérdezzétek őt.

23. Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, őt kérdezzétek.

24. Másodszor is szólíták azért az embert, aki vak volt, és mondának néki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.

Mondják ezt azok a zsidók, akik látják a messiási csodát és azt mondják, hogy mi eldöntöttük előre, aki ezt az embert a Messiásnak mondja, azt kizárjuk. Mi eldöntöttük előre, hogy akármit csinál, akárhogy beteljesíti az Igét, akár betűről betűre, pontról pontra minden prófécia beteljesedik az életében, akkor is bűnös! Mi ez, ha nem egy arrogáns, gerinctelen, a legrosszabb jelzőkkel illelhető, minősíthető kijelentés azoktól az emberektől, akik az embereket tanították és vezették. Előre eldöntötték, hogy bárki ezt az embert a Messiásnak mondja, az kizárattatik a gyülekezetből. Számkivetetté válik. Gondolkoztam azon, hogy miért döntötték így el a farizeusok. Megint arra jutottam, persze sok más igeverssel együttesen, hogy azért, mert féltek. Ők is féltek. A félelem nem tud normális gondolkodásmódot produkálni. De ők mástól féltek, nem attól, hogy mit mondanak róluk az emberek, hanem féltették a pozíciójukat. Féltek attól, hogy elveszítik a hatalmukat az emberek felett. Féltek, hogy elveszítik az emberek tiszteletét, mert jön valaki, aki mindenféle csodát tesz, és az emberek Őt

követik, Őt imádják és Őt dicsőítik, nem pedig őket. Az a fajta embertisztelet és emberimádat, amiben ők voltak, ezt veszítették volna el.

Írja az Ige más helyeken, hogy irigyek voltak, haragra gerjedtek Jézus ellen, irigykedtek rá. Az irigység mindig valami rossz dolgot hoz ki az ember életéből. Gondolj Józsefre az Ószövetségben, hogy a testvérei irigykedtek rá a cifra ruháért, mert az apuci kedvence volt és irigykedtek. Mit tett az ő irigységük? Meg akarták ölni a saját édestestvérüket. Az irigység ezt hozza ki. Az ember belekerül a félelembe, hogy elveszíthet valamit és nem látja azt, hogy elveszítem ugyan az emberek tiszteletét, de mit kaphatok cserébe? Isten tiszteletét, Isten imádatát. Nagyon sok minden van ebben a történetben. Azt mondta itt a 24-es végén, hogy adj dicsőséget Istennek, mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös:

25. Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom; egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok.

Ennek az embernek nem volt félelme, még a farizeusok előtt sem és megmaradt a józan, paraszti esze. A józan, egyszerű, magyar kifejezéssel józan, paraszti esze. Nem tudom, hogy bűnös vagy nem bűnös, de vak voltam, most meg látok! Változás történt, történt valami. Ti meg azon aggódtok, hogy szombaton csinálta ezt velem, miért nem örvendeztek hát velem együtt?

26. Újra mondták pedig néki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemeidet?

Már másodszor, harmadszor kérdezték meg, hogy mimódon nyitotta meg a szemeit. Pedig már elmondta, már bizonyosságot tett. Már az egész város tudta, azért ez nem egy mindennapi dolog.

27. Felele nékik: Már mondtam néktek és nem hallottátok, miért akarjátok újra hal-lani? Avagy ti is az Ő tanítványai akartok lenni?

Ez itt megmosolyogtató, hogy ti is az Ő tanítványai akartok lenni? Mert én most már az vagyok, ti is ezt akarjátok? Ezzel aztán kivívta a farizeusok felháborodását, nagy botránkozás volt és figyeld, hogy mit mondanak:

28. Szidalmazák azért őt, és mondának: Te vagy az Ő tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk.

29. Mi tudjuk, hogy Mózes-sel beszélt az Isten: Róla pedig azt sem tudjuk, honnan való.

Ezután megint mond valami nagyon bölcs-et ez az egyszerű, hétköznapi ember. Egy nagyon egyszerű dolgot, amit az okos, intellektuális, teológus, farizeus, művelt embereknek nem értek fel ésszel:

30. Felele az ember és monda nékik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szemeimet megnyitotta.

Ez egy arculütés volt a farizeusoknak. Mintha azt mondta volna nekik, hogy ti ilyen ostobák vagytok, nem mindegy, hogy honnan való? Ti nem tudjátok, hogy honnan való, de a szememet megnyitotta. Ez a lényeg, nem? Még mindig nem fejezi be a farizeusok bökdösését, a nagyszájú bátorságából, hogy ellenkezni mer velük, még tovább folytatja, és elkezd őket tanítani.

31. Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; hanem ha valaki istenfélő, és az Ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg.

Ezzel ez a vak ember, aki most már lát, elkezd ószövetségi Igéket idézni a farizeusoknak. Elkezd őket tanítani. Itt a Károliban sok utaló igevers is ott van, és nézheted a Zsoltárookban, a Példabeszédekben, és más igeversekben, hogy gyakorlatilag ószövetségi igeversekkel elkezd az írástudókat tanítani. Aztán mondja a 32-es verset is, ami nem akárki szájából hangzik el, hanem egy koldus, egy számkivetett, egy lenézett, mindenki által bűnösnek gondolt ember szájából, azt mondja:

32. Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon születtnek szemeit valaki megnyitotta volna.

Ezt nem a farizeusok mondják, hanem ez az ember, aki most már lát.

33. Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetne.

Mondja ez a koldus Isten nagy bölcsességét. Amit a tanultak nem ismertek fel. De a farizeusoknak megvolt erre is a válasza.

34. Felelének és mondának néki: Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket? És kiveték őt.

Látod itt azt, hogy ez a bűn gondolkodásmód jelen volt a farizeusok szemléletében is? Te bűnben születél! Egyébként vissza lehetne kérdezni, hogy miért, a farizeusok nem? Ki az, aki úgy született, hogy tökéletesen? Ki az, aki szellemében élőnek született? Kizárják a gyülekezetből. Ezt az embert, aki egyébként is nagyon rossz sorban volt, nagyon rossz helyzetben volt, kizárták a gyülekezetből, de őt ez nem érdekelte. Nem volt benne az emberektől való félelem.

35. Meghallá Jézus, hogy kiveték őt; és találkozáván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten Fiában?

36. Felele az és monda: Ki az, Uram, hogy higgyek Őbenne?

37. Mondta pedig néki Jézus: Láttad is őt, és aki beszél veled, ő az.

Mondja Jézus, hogy én vagyok az, az Isten Fia, az ember Fia, a Messiás.

38. Ő pedig monda: Hiszek, Uram. És imádá Őt.

39. És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek.

Fizikai értelemben a farizeusok szeme ép volt, látták azt, ami körülöttük volt. De a lényegi, szellemi szemekkel, hogy meglássák, hogy Jézus a Messiás, erre vakok voltak, nem látták meg, mert féltették a tekintélyüket, a hatalmukat, az egójukat, a kiváltságaikat, az előjogaikat.

40. És hallák ezeket némely farizeusok, akik vele voltak, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é?

41. Mondta nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

Hány ember van ma is, aki azt mondja, hogy ő mindent olyan jól tud, csak a lényegét nem látja. Aki olyan okos, hogy mindenről van véleménye, mindent meg tud magyarázni, mindenrel kapcsolatban kijelentése van, és azt gondolja, hogy ő a nagy látó, mindent jól lát, mindent tisztán lát. Az a helyzet, hogy Isten ítélete bűn tekintetében az egyetlen dolog, ami az embert távol tartja az örök üdvösségtől, nem a cselekedetek, hanem ha nem látja meg valaki, hogy Jézus Isten Fia. Ez az egy bűn és nincsen más. Nem az alkoholizmus, nem az, hogy valaki megveri a feleségét. Ezek mind elítélendő dolgok, rossz dolgok nagyon. Nem a drogozás, nem a sikkasztás, vagy lopás, vagy hasonlóak miatt kerülnek az emberek a pokolba, hanem azért, mert nem látják meg, hogy Jézus az egyedüli út az Atyához. Nincsen más név, mely név által kellene nekünk megtartatnunk, csak az Úr Jézus neve – mondja ezt az Apostolok cselekedetei.

Ezt fogjuk most megtenni együtt, közösen. Jézus a Messiás, mi megláttuk Őt, és hívunk benneteket is, hogy ti is lássátok meg, hogy Jézus a Messiás, Ő az Üdvözítő, rajta kívül nincs más. Kérlek benneteket, hogy arról a hitről, amely látja Jézust, mondjátok el a szívetek teljességéből a Biblia alapján, hogy hisztek Jézusban!

Kövessetek ebben az imádságban, közösen fogjuk ezt mondani: Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia. Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért a Biblia tanítása szerint. Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én megigazulásomért. Kérlek Téged, Jézus, legyél az én Uram! Legyél az én Megváltóm! Legyél az én Gyógyítóm! Én most megvallom: Jézus, Te vagy az én Uram! Jézus, Te vagy az én Megváltóm! Jézus, Te vagy az én Gyógyítóm! Ez az igazság! A Te véred, Jézus, eltörölte minden bűnömet. Örök életet nyertem a Jézus Krisztusban. Ámen! Dicsérjük az Urat! Dicsőítsük Őt!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.